

Stillinger, hvor man, hvis de danske Jurister savnes, er udsat for, at der kommer Fjolt ind, som slet ikke have faaet nogen som helst juridisk Uddannelse. Forsaa vidt kunde det altsaa være ønskeligt, om man kunde bevare dem. Men paa den anden Side kan jeg ikke se rettere end, at naar der nu til juridisk Examen Gang efter Gang fremstiller sig nogle og tredive latinste Jurister og et halvt Hundrede danske, hvilke sidste altsaa rimeligvis for største Delen gaar over til at blive Sagførere, og naar dette Forhold bliver ved, saaledes som det har været i en Række, vil der blive en saadan Overskødighed af Sagførere, at det vil være til Skade baade for Standen og for Befolkningen. Dersom dette Forhold kunde forandres derved, at man begrænsede Antallet af Sagførere og sagde, at der maa kun være det og det Antal, saa at vi ikke bevarede den lovhjemlede Afgang for Enhver, der fyldestgjør visse Betingelser, til at blive Sagfører, ser jeg ikke, at der vilde være Noget til Hinder for, at danske og latinste Jurister kunde virke ved Siden af hinanden, og det var forsaavidt en Ordning, som efter min Mening vilde være den bedste. Det har jeg jagt tidligere, og det vil jeg vedblivende sige. Men naar det nu ikke lader sig gjøre, naar man skal bevare den lovhjemlede Afgang for Enhver, der fyldestgjør visse Kvalifikationer, stonner jeg ikke rettere end, at man nodes til at træffe et Valg og sige: Skulle vi have latinste eller danske Jurister? Skulle vi have den dansk-juridiske eller den latin-juridiske Examen som Grundlag for Sagførernes Uddannelse? Et af to? Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Mindretal gaar ud fra denne Betragtning, idet det siger, at det jo kunde være et Spørgsmaal, om det ikke var hensigtsmæssigt at foretage en Forandring i de nu gjældende Bestemmelser om det juridiske Studium saaledes, at der blev en Examen fælles for Underrettsagførere og Underdommere med en Tillægsprøve for dem, som attraaede Ansættelse i de høiere Grader. Vi havde altsaa i Spørgsmaalet om et fælles Grundlag med en eventuel Tillægsbestemmelse. Men saa bliver, forekommer det mig, Spørgsmaalet: Skal denne Fællesprøve være en akademisk Prøve, eller skal den være, hvad jeg vil kalde en Slags preliminær Prøve? Med andre Ord: Skal der kræves latinist Dannelse til at bestaa Prøven eller ikke? Jeg tør ikke haabe, at det ærede Mindretal skulde nære den Formening, at det skal være en akademisk Prøve, og dersom man ikke fastholder dette, bliver Følgen den, at Niveauet sænkes, idet hele den juridiske Uddannelse her paa Grundlag af den dansk-juridiske

Examen. Hvormeget jeg end vil anse det for ønskeligt, at man ikke fuldstændig ophæver den, vil jeg dog sige, at skal dette være Grundlaget for hele den juridiske Dannelse her til Lands baade for Sagførere og Underdommere o. s. v., vil det Sidste blive værre end det Første, og saa kan jeg ikke være med til det. Skulle vi vælge Et af To, kunne de danske og latinste Jurister ikke arbejde sammen, kunne vi ikke træffe en Ordning, som muliggjør dette, saa stonner jeg ikke rettere end, at saa maa den latin-juridiske Dannelse foretrækkes, og saa gaar det udover de danske Jurister.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne om dette Afsnit.

Formanden: Forinden vi gaa til Afstemning, nævner jeg, at det er aabenbart, at den ærede Justitsminister havde Ret i den Bemærkning, han før gjorde, og som Mindretallet ogsaa selv erkjender. Nødværigheden af, at Lovforslaget ikke helt vil kunne undvære en § 4 enten i den Skikkelse, den nu har, eller i en anden; den Mangel, der vilde fremkomme, hvis Mindretallets Forslag til Paragrafens Forkastelse gaar igjennem, maa saa eventuelt afhjælpes ved 3die Behandling. Jeg kan erkjende, at Mindretallet ikke har anden Maade end ved at stemme imod § 4, naar det vil lægge for Dagen sin Stemning overfor det Hovedspørgsmaal, der jo foreligger i dette Afsnit, om den danske juridiske Examen skal afstafes eller ikke. Der vil altsaa ikke kunne komme nogen Misforstaaelse deraf.

Man gif derefter til Afstemning.

§ 1. (Se Tillæg A. Sp. 1869—70.)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 1 til § 2 af Udvalgets Flertal:

Efter 1ste Punktum indstyhdes et nyt Punktum saalydende: „Prøven aflægges først i de private Sager, og først naar denne er afslagt tilfredsstillende, gives der Vedkommende Afgang til at aflægge Prøven i Straffesagerne“.

vedtoges uden Afstemning.

§ 2 med den vedtagne Ændring saalydende:

Til at opnaa Bestikkelse som Høiesteretsagfører udfordres, at den Paagældende har